

ເອລີຍາ - ເລກຫ້າ

ຄວາມງຽບແຫ່ງການພະຍາກອນ

Jeff Pippenger

2023-10-03

ເມື່ອເອລີຍາໄດ້ໃຫ້ອາຮາບເອີນປະຊາຊົນອິສຣາເອນທັງໝົດມາຍັງກາເມນ
ນັ້ນເປັນເງົາລາງໜ້າເຖິງການທົດສອບເຈົ້າຊົງນຳຄຣິສຕະຈັກອອກຈາກຄຸກມົດໃນປີ 1798
ຫຼັງຈາກການຂົ່ມເຫັງຢູ່ເປັນເວລາສາມປີເຄື່ອງ ແລະຊົງນຳພວກເຂົາໄປສູ່ປີ 1844 ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນໄປສູ່ປີ 1863.
ວັນທີສາມນັ້ນແມ່ນສາມໝູ່ໝາຍສຸດທ້າຍຂອງໂຄງສ້າງແຫ່ງ “ເຈດີເທືອ”
ດັ່ງທີ່ອີຊາຍາໄດ້ວາງໄວ້ໃນບົດທີ່ຈັດ.

ປະຫວັດສາດດຽວກັນຂອງປີ 1798, 1844 ແລະ 1863 ຍັງໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໄວ້ເມື່ອໂມເຊໄດ້ນຳພາບຸດຫຼານ
ແຫ່ງອິດສະຣາເອນອອກຈາກຄວາມເປັນທາດໃນອີຢິບໄປຍັງພູຊີນາຍ. ປະຫວັດສາດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ
ແລະອົງທີສອງ ເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການມົນເລີໂຣດ ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍໃນປີ
1798 ແລະດຳເນີນຕໍ່ໄປຈົນກວ່າຂະບວນການນັ້ນຈະກາຍເປັນຄຣິດຕະຈັກໃນປີ 1863. ເອລີຍາ ແລະ ໂມເຊ
ແມ່ນພະຍານຫຼັກສອງທ່ານຂອງປະຫວັດສາດມົນເລີໂຣດ,
ແລະພວກທ່ານກໍແມ່ນພະຍານຫຼັກສອງທ່ານໃນພຣະທຳພຣະນິມົດ
ໃນຊ່ວງປະຫວັດສາດຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.

ຂະບວນການມົນເລີໂຣດເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຂ່າວປະເສີດອັນເປັນນິດໃນພຣະນິມົດບົດ 14
ແລະ Future for America ເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຈຸດສິ້ນສຸດ.
ລະຫວ່າງຂະບວນການໃນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງພວກມົນເລີໂຣດ ແລະຂະບວນການໃນຈຸດສິ້ນສຸດນັ້ນ
ພວກເຮົາພົບຄຣິດຕະຈັກເຊວັນທ໌-ເດ ແອັດເວນຕິສ. ຕາມນັກປະຫວັດສາດຂອງຄຣິດຕະຈັກແອັດເວນຕິສ,
ໃນປີ 1856 ກຸ່ມທີ່ເຫຼືອຂອງຂະບວນການມົນເລີໂຣດໄດ້ເຂົ້າສູ່ສະພາບລາໂອດິເຊຍ,
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຍຸກຟັລາເດນເຟຍສິ້ນສຸດລົງ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາ 1798 ຫາ 1856.

ໃນບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້ພວກເຮົາໄດ້ສະແດງວ່າ
ການດົນໃຈໄດ້ຈັດໃຫ້ຄວາມຜິດຫວັງໃນການຂ້າມທະເລແດງສອດຄ່ອງກັບຄວາມຜິດຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນປີ
1844. ໃນຈຸດນັ້ນເອງ ການທົດສອບເຄື່ອງວັນຊະບາໂຕ ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍມານາ
ໄດ້ມາເຖິງໃນປະຫວັດຂອງໂມເຊ. ໃນຈຸດພະຍາກອນດຽວກັນນັ້ນ
ແສງສະຫວ່າງທີ່ມາຈາກບ່ອນບໍລິສຸດທິສຸດໄດ້ເລີ່ມຂະບວນການແຫ່ງການທົດສອບແລະການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ
ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນທີ່ວັນຊະບາໂຕ ສຳລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຂ້າມທະເລ ແລະເຂົ້າໄປໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນບ່ອນບໍລິສຸດທິສຸດ.
ຂະບວນການທົດສອບທີ່ນຳໜ້າປີ 1844 ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນປະຫວັດຂອງໂມເຊຕັ້ງແຕ່ເວລາເກີດຂອງທ່ານ
ແລະສຳລັບພວກມົນເລີໂຣດໃນປີ 1798 ດ້ວຍການເພີ່ມພູນຂອງຄວາມຮູ້
ຊຶ່ງດານເຮອນໄດ້ລະບຸວ່າຈະກ່ອນໃຫ້ກົດຂະບວນການທົດສອບສາມຂັ້ນ ອັນນຳໄປສູ່ການພິພາກສາ.

ຫຼາຍຄົນຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ, ແລະຖືກເຮັດໃຫ້ຂາວ, ແລະຖືກທົດລອງ; ແຕ່ຄົນຊົ່ວຈະກະທຳຄວາມຊົ່ວ:
ແລະບໍ່ມີຄົນຊົ່ວຜູ້ໃດຈະເຂົ້າໃຈ; ແຕ່ຄົນມີບັນຍາຈະເຂົ້າໃຈ. ດານເຮອນ 12:10.

ການເປີດຂຶ້ນຂອງການພິພາກສາໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844
ໄດ້ຖືກເປັນແບບລ່ວງໜ້າໂດຍການພິພາກສາຂອງຟາໂຣ ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຈາກລູກຫົວປີຂອງອີຢິບ ແລະ
ສິ້ນສຸດລົງໃນນ້ຳແຫ່ງທະເລແດງ. ເມື່ອພວກສະຫຼາດໄດ້ເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດທິສຸດໂດຍຄວາມເຊື່ອ, ຫຼື
ໄດ້ຂ້າມຜ່ານທະເລແດງ, ຂະບວນການທົດສອບທີ່ໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນເວລາແຫ່ງອະວະສານໃນປີ 1798

ກໄດ້ດຳເນີນໄປເກີນກວ່າປີ 1844. ໃນປະຫວັດຂອງໂມເຊ, ສິ່ງໃດຖືກສະແດງໄວ້ໂດຍການທົດສອບສົບປະການ, ຊຶ່ງອີສະຣາເອນໄດ້ລົ້ມເຫຼວໃນທຸກຂັ້ນຕອນ. ການທົດສອບສຸດທ້າຍໃນຈຳນວນສົບປະການນັ້ນ ແມ່ນເມື່ອຜູ້ສອດແນມສົບສອງຄົນໄດ້ໄປສຳຫຼວດແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ການທົດສອບປະການທຳອິດໃນປະຫວັດຂອງໂມເຊ ແມ່ນການທົດສອບເຮືອງມານາ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງວັນຊະບາໄຕ, ແລະ ສຳລັບພວກມົນເລໂຣດ ວັນຊະບາໄຕໄດ້ຖືກລະບຸວ່າເປັນການທົດສອບປະການທຳອິດຫຼັງຈາກວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ເມື່ອການທົດສອບປະການທຳອິດເປັນວັນຊະບາໄຕໃນທັງສອງປະຫວັດທີ່ຂະໜານກັນ, ການທົດສອບອີກເກົ່າປະການຕໍ່ມາໃນປະຫວັດຂອງໂມເຊ ຈຶ່ງລະບຸວ່າ ຫຼັງຈາກປີ 1844 ຈະມີຊົດຂອງການທົດສອບທີ່ຈະນຳໄປສູ່ການເຂົ້າສູ່ບ່ອນແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ ຫຼື ຖືນກັນດານແຫ່ງຄວາມຕາຍ. ປີ 1863 ເປັນຕົວແທນຂອງການທົດສອບສຸດທ້າຍສຳລັບຂະບວນການມົນເລໂຣດ. ພວກເຮົາຈະເລີ່ມການພິຈາລະນານັ້ນ ມີຜູ້ສອດແນມສົບສອງຄົນກັບຄືນມາພ້ອມກັບລາຍງານຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ.

ແລະພວກເຂົາໄດ້ກັບມາຈາກການສອດແນມແຜ່ນດິນນັ້ນຫຼັງຈາກສິບວັນ. ແລະພວກເຂົາໄດ້ໄປຫາໂມເຊ, ແລະອາໂຣນ, ແລະບັນດາຊຸມຊົນຂອງບຸດຫຼານອິດສະຣາເອນທັງໝົດ, ທີ່ຖືນກັນດານພາຮານ, ທີ່ກາເດດ; ແລະໄດ້ນຳຂ່າວກັບມາບອກແກ່ພວກເຂົາ, ແລະແກ່ຊຸມຊົນທັງໝົດ, ແລະໄດ້ສະແດງຜົນຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ເຫັນ. ແລະພວກເຂົາໄດ້ທຸນທ່ານວ່າ, ແຜ່ນດິນທີ່ທ່ານໄດ້ສັງເກດຂ້າງນ້ອຍໄປນັ້ນ, ພວກຂ້າງນ້ອຍໄດ້ໄປເຖິງແລ້ວ; ແລະແນ່ນອນວ່າມັນເປັນແຜ່ນດິນທີ່ມີນ້ຳມັນແລະນ້ຳເຜັງໄຫຼມາ; ແລະນີ້ແມ່ນຜົນຂອງມັນ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ປະຊາຊົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນມີກຳລັງແຂງແຮງ, ແລະເມື່ອທັງຫຼາຍມີກຳແພງລ້ອມຮອບ ແລະໃຫຍ່ຫຼາຍຂຶ້ນ; ແລະຍັງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເຫັນບຸດຫຼານຂອງອານາກຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ຄົນອາມາເລັກອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທາງທິດໃຕ້; ແລະຄົນຮິດຕີ, ແລະຄົນເຢບູດ, ແລະຄົນອາໄມຣີ ອາໄສຢູ່ຕາມພູເຂົາ; ແລະຄົນການາອານອາໄສຢູ່ຕາມຊາຍທະເລ ແລະຕາມຝັ່ງແມ່ນ້ຳຍີເຊດ. ແລະຄາເລບໄດ້ປອບໃຈປະຊາຊົນໃຫ້ສະຫງົບລົງຕໍ່ໜ້າໂມເຊ ແລະກ່າວວ່າ, ໃຫ້ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປໃນທັນທີ ແລະຍຶດຄອງແຜ່ນດິນນັ້ນເຖິງ; ເພາະພວກເຮົາສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້ແນ່ນອນ. ແຕ່ບັນດາຊາຍທີ່ໄດ້ຂຶ້ນໄປກັບລາວນັ້ນກ່າວວ່າ, ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຂຶ້ນໄປຕໍ່ສູ້ກັບປະຊາຊົນນັ້ນໄດ້; ເພາະພວກເຂົາແຂງແຮງກວ່າພວກເຮົາ. ແລະພວກເຂົາໄດ້ນຳລາຍງານອັນຊົດຮ້າຍກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນທີ່ຕົນ ໄດ້ສອດແນມນັ້ນມາບອກແກ່ບຸດຫຼານອິດສະຣາເອນ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ແຜ່ນດິນທີ່ພວກຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຜ່ານໄປເພື່ອສອດແນມນັ້ນ ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ກິນຜູ້ອາໄສຂອງມັນເສຍ; ແລະປະຊາຊົນທັງໝົດທີ່ພວກຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເຫັນໃນນັ້ນ ເປັນຄົນຮ່າງກາຍສູງໃຫຍ່ຫຼາຍ. ແລະທີ່ນັ້ນພວກຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເຫັນຄົນຍັກ, ຄົນບຸດຫຼານຂອງອານາກ ຊຶ່ງສົບມາຈາກພວກຄົນຍັກ; ແລະໃນສາຍຕາຂອງພວກຂ້າງນ້ອຍເອງ ພວກຂ້າງນ້ອຍເປັນດັງຕັກແຕນ, ແລະໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາກໍເປັນດັງນັ້ນເໝືອນກັນ. ຈົດເລກ 13:25–33.

ຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ຈາກພຣະທຳ Numbers ມີຄວາມຈົບບາງປະການທີ່ສຳຄັນຫຼາຍຄວນແກ່ການສັງເກດ, ຊຶ່ງອາດຖືກມອງຂ້າມໄດ້ໂດຍງ່າຍ ເມື່ອບໍ່ພິຈາລະນາປະຫວັດສາດທີ່ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນນັ້ນວ່າເປັນແບບຢ່າງບົງຄູ່ຖືກຂະບວນການ Millerite. ປະເດັນໜຶ່ງຄື ພວກກະບົດທີ່ມີ "ລາຍງານຊົດຮ້າຍ" ກ່ຳລັງລົ້ມເຫຼວໃນການທົດສອບຄັ້ງທີສິບ ແລະເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະໃນການທົດສອບຄັ້ງສຸດທ້າຍນັ້ນ ຄົນສອງຈຳພວກໄດ້ຖືກສະແດງອອກ. ຄົນສອງຈຳພວກນີ້, ຊຶ່ງໄດ້ກ່ຳລັງພັດທະນາມາຕະຫຼອດປະຫວັດຂອງການທົດສອບເກົ່າຄັ້ງກ່ອນໜ້າ, ໄດ້ສະແດງອຸປະນີສະໜອງຕົນຕາມ "ລາຍງານ" ທີ່ພວກເຂົາເລືອກຮັບ. ໃນປີ 1863, Millerite Adventism

ໄດ້ປະຕິເສດລາຍງານຂອງໄມເຊ ດັ່ງທີ່ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໂດຍຄຳພະຍາກອນເລື່ອງການເປັນທາດໃນ Leviticus ບົດທີ 24 ຫົກ. ລາຍງານທີ່ໂຢຊວຍ ແລະ ຄາເລັບໄດ້ນຳສະເໜີນັ້ນ ເປັນພຽງການທວນຊຳລາຍງານຂອງພຣະເຈົ້າ ຕະຫຼອດປະຫວັດແຫ່ງການຊົງບົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມເປັນທາດ.

ນັບແຕ່ການເກີດຂອງໄມເຊເປັນຕົ້ນມາ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັນຍາວ່າພຣະອົງຈະນຳພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມເປັນທາດ ແລະເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນທີ່ໄດ້ຖືກສັນຍາໄວ້ແກ່ອັບຣາຮາມຫຼາຍສັດຕະວັດກ່ອນນັ້ນ. ໂຢຊວຍ ແລະ ຄາເລັບເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ຍືນຍົງເທິງລາຍງານພື້ນຖານ, ສ່ວນສາຍລັບອີກສິບຄົນໄດ້ປະຕິເສດວ່າແທ້ຈິງແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານລາຍງານນັ້ນ.

ແລະຊມນຸມຊົນທັງໝົດໄດ້ຮ້ອງສຽງຂຶ້ນ ແລະຮ້ອງໃຫ້; ແລະປະຊາຊົນໄດ້ກັນແສງໃນຄົນນັ້ນ.
ແລະບັນດາລູກຫຼານແຫ່ງອັບຣາເອນທັງໝົດໄດ້ຈົມວ່າຕົນເຂົາ ແລະຕອາໂຮນ;
ແລະຊມນຸມຊົນທັງສິ້ນໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ໂອ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຕ້າຍເສຍໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ!
ຫຼືຂໍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຕ້າຍເສຍໃນຖິ່ນກັນດານນີ!
ແລະເປັນຫຍັງພຣະຍາເວຈຶ່ງໄດ້ນຳພວກເຮົາມາຍັງແຜ່ນດິນນີ້ ເພື່ອໃຫ້ຕົກດ້ວຍຄົມດາບ ເພື່ອວ່າພັນລະຍາ
ແລະລູກນ້ອຍຂອງພວກເຮົາຈະຕົກເປັນເຫຍື່ອ? ການກັບໄປເອຢິບຈະບໍ່ດີກວ່າສຳລັບພວກເຮົາດອກຫຼໍ່?
ແລະພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າແກ່ກັນແລະກັນວ່າ, ໃຫ້ພວກເຮົາຕັ້ງຫົວໜ້າຂຶ້ນຄືນໜຶ່ງ
ແລະໃຫ້ພວກເຮົາກັບໄປເອຢິບ. ຈົດເລກ 14:1-4

ເມື່ອໃນປີ 1863 James White ໄດ້ຂຽນບົດຄວາມໜຶ່ງໃນ Review and Herald ເພື່ອປະຕິເສດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ Miller ກ່ຽວກັບ “ຈັດເທືອ” ແລະໃນປີດຽວກັນນັ້ນ Uriah Smith ໄດ້ຈັດພິມແຜນພາບບອກທິບາດສະຈາກການອ້າງອີງໃດໆເຖິງ “ຈັດເທືອ” ໃນ Leviticus, ທັງ White ແລະ Smith ໄດ້ວາງງານຂອງ William Miller ໄວ້ຂ້າງໜຶ່ງ ແລະໄດ້ນຳໃຊ້ວິທີການຕາມພຣະຄຳພີຂອງ Protestantism ທີ່ເສືອມຖອຍ. ວິທີການຂອງພວກຜູ້ທີ່ເສືອມຖອຍ ຊຶ່ງພວກເຂົາເພິ່ງໄດ້ລະບຸວ່າເປັນ “ບຸດສາວຂອງ Babylon,” ໄດ້ຖືກນຳມາໃຊ້ເປັນຂໍ້ຕ້ອງເພື່ອປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງ Miller ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຊີ້ນຳໂດຍທູດສະຫວັນ Gabriel. ໃນການທົດສອບຄັ້ງທີສິບສຳລັບອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວໂດຍກົງວ່າ, “Let us make a captain, and let us return to Egypt.” ຄວາມລົ້ມເຫລວໃນການທົດສອບຄັ້ງທີສິບແລະເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ ມີພື້ນຖານຢູ່ເທິງການປະຕິເສດ “ລາຍງານ” ທີ່ສອດຄ່ອງກັບລາຍງານຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ, ແລະຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະກັບຄືນໄປສູ່ຄວາມເປັນທາດໃນ Egypt. ເມື່ອ Jeremiah ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃນເຊີງສັນຍາລັກຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຜິດຫວັງຕໍ່ການທຳນາຍທີ່ຜິດພາດໃນປີ 1843, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນເຂົາຢ່າງຈິງໃຈໃຫ້ກັບຄືນມາຫາພຣະອົງ ແລະກັບຄືນສູ່ຄວາມຮ້ອນຮົ່ມເດີມຂອງເຂົາສຳລັບຂ່າວສານນັ້ນ, ແຕ່ພ້ອມກັນນັ້ນກໍໄດ້ຊົງບັນຊາເຂົາໃຫ້ກັບຄືນໄປຫາພວກທີ່ໄດ້ຖືກລະບຸວ່າເປັນບຸດສາວຂອງ Babylon ອີກເລີຍ.

ເພາະສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຕັດຕັ້ງນີ້ວ່າ, ຖ້າເຈົ້າຫັນກັບມາ ເຮົາຈະນຳເຈົ້າກັບຄືນມາອີກ ແລະ ເຈົ້າຈະຍືນຍົງຕໍ່ໜ້າເຮົາ; ແລະ ຖ້າເຈົ້າແຍກສົງໄສອອກຈາກສົງຕ່ຳຊ້າ ເຈົ້າຈະເປັນດັ່ງປາກຂອງເຮົາ: ໃຫ້ເຂົາທັງຫຼາຍຫັນກັບມາຫາເຈົ້າ; ແຕ່ເຈົ້າຢ່າຫັນກັບໄປຫາເຂົາ. Jeremiah 15:19.

ໃນປີ 1863, James White ແລະ Uriah Smith ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງນາຍກອງຄົນໃໝ່ຄົນໜຶ່ງເພື່ອນຳພາພວກເຂົາກັບຄືນໄປຫາບ່ອນທີ່ພວກເຂົາເຄີຍຖືກບັນຊາໃຫ້ໄປ. Joshua ແລະ Caleb ເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຈະເດີນໜ້າຕໍ່ໄປ, ສ່ວນ White ແລະ Smith ເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຈະຖອຍກັບໄປ.

ອີກປະເດັນໜຶ່ງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງສັງເກດໃນຕອນຂໍ້ຄວາມຈາກພຣະທຳຈົດບັນຊີ ແມ່ນວ່າ ການກະບົດຄັ້ງສຸດທ້າຍ ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ການຕັດສິນໃຫ້ຜູ້ກະບົດທັງຫມົດຕ້ອງຕ້າຍໃນຖິ່ນກັນດານຕະຫຼອດສິບປີຕໍ່ມານັ້ນ

ເປັນໜຶ່ງໃນສອງຂອບຂອງຫຼັກທຶນຖາປະນາຫຼັກການ “ໜຶ່ງມື້ແທນໜຶ່ງປີ” ໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ
ຊຶ່ງອາດເປັນກົດເກນທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ
ທີ່ມີໃນໂລກໃຊ້ເພື່ອເປີດເຜີຍຂ່າວສານແຫ່ງຂ່າວປະເສດອັນເປັນນິດ ແລະທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ.
ພະຍານຫຼັກອັນອີກໃນພຣະຄຳພີສຳລັບກົດເກນນີ້ພົບໄດ້ໃນພຣະທຳເອເຊກຽນ.

ແລະເມື່ອເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດສົງເຫັນນັ້ນແລ້ວ ຈົນອັນອີກຄັ້ງໜຶ່ງເທິງຂ້າງຂວາຂອງເຈົ້າ
ແລະເຈົ້າຈະແບກຮັບຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງວົງວານຢູ່ດາເປັນເວລາສິບວັນ:
ເຮົາໄດ້ກຳນົດໃຫ້ເຈົ້າໜຶ່ງວັນແທນໜຶ່ງປີ. ເອເຊກຽນ 4:6.

ສົງເຫັນກໍຈະບໍ່ຖືກສັງເກດໃນສອງຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ສະຖາປະນາຫຼັກການ “ໜຶ່ງວັນແທນກັບໜຶ່ງປີ” ຄື
ບໍລິບົດທາງປະຫວັດສາດຂອງພຣະຄຳພີທັງສອງຂັ້ນນີ້.

ຕາມຈຳນວນວັນທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ສອດແນມແຜ່ນດິນນັ້ນ, ຄືສິບວັນ, ນັບແຕ່ລະວັນເປັນໜຶ່ງປີ,
ພວກເຈົ້າຈະຮັບໂທດເນື່ອງຈາກບາບຊົ່ວຂອງຕົນເປັນເວລາສິບປີ,
ແລະພວກເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກການທີ່ເຮົາໄດ້ຫັນໜ້າຈາກພວກເຈົ້າ. ຈຳນວນ 14:34

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນພຣະທຳ Numbers ເກີດຂຶ້ນໃນຕອນຕົ້ນຂອງອົດສະຣາເອນບູຮານ
ແລະເປັນຕົວແທນແຫ່ງການກະບົດຂອງປະຊາກອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນພຣະທຳ Ezekiel ເກີດຂຶ້ນໃນຕອນທ້າຍຂອງອົດສະຣາເອນບູຮານ
ແລະເປັນຕົວແທນແຫ່ງການກະບົດຂອງປະຊາກອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.
ການລົງໂທດໃນຕອນຕົ້ນຄືຄວາມຕາຍໃນຖົນກັ່ນດານ,
ແລະການລົງໂທດໃນຕອນທ້າຍຄືຄວາມເປັນທາດໃນແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູພວກເຂົາ. ຫຼັກການ
“ໜຶ່ງວັນແທນກັບໜຶ່ງປີ” ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນການກະບົດຂອງປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ. ມີການລົງໂທດສອງຢ່າງ,
ຢ່າງໜຶ່ງໃນຕອນຕົ້ນ ແລະອີກຢ່າງໜຶ່ງໃນຕອນທ້າຍ, ແຕ່ທັງສອງແຕກຕ່າງກັນ.
ຢ່າງທຳອິດແມ່ນຄວາມຕາຍໂດຍການຮອຍຫລັງລະຫວ່າງການເດີນທາງຜ່ານຖົນກັ່ນດານ,
ສ່ວນຢ່າງສຸດທ້າຍແມ່ນການຖືກກວາດໄປເປັນເຊວຍ ແລະຄວາມເປັນທາດໃນບາບໂລນຕາມຕົວອັກສອນ.

ແລ້ວໃນເມື່ອ ແລະ ອາໂຣນກໍໄດ້ຊົງໜ້າລົງຕໍ່ໜ້າຊຸມນຸມຊົນທັງປວງຂອງບັນດາລູກຫຼານອົສຣາເອນ. ແລະ
ໃຢຊວຍບຸດຂອງນຸນ ກັບ ຄາເລັບບຸດຂອງເຢຟຸນເນ, ຜູ້ທີ່ເປັນພວກທີ່ໄດ້ໄປສອດແນມແຜ່ນດິນນັ້ນ,
ໄດ້ຈັກເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຕົນ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວແກ່ບໍລິສັດທັງໝົດຂອງບັນດາລູກຫຼານອົສຣາເອນວ່າ,
ແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຜ່ານໄປເພື່ອສອດແນມນັ້ນ ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ດີຍິ່ງນັກ.
ຖ້າພຣະຢາເວໂບດບານໃນພວກເຮົາ ພຣະອົງກໍຈະນຳພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນນີ້ ແລະ
ຈະປະທານແຜ່ນດິນນັ້ນແກ່ພວກເຮົາ; ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ນ້ຳນົມ ແລະ ນ້ຳເຜັງໄຫຼບໍລິບູນ.
ຂໍພຽງແຕ່ຢ່າກະບົດຕໍ່ພຣະຢາເວ ແລະ ຢ່າຢ້ານປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ;
ເພາະພວກເຂົາເປັນອາຫານສຳລັບພວກເຮົາ: ເຄື່ອງປ້ອງກັນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຈາກໄປຈາກພວກເຂົາແລ້ວ
ແລະ ພຣະຢາເວສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາ: ຢ່າຢ້ານພວກເຂົາເລີຍ.
ແຕ່ຊຸມນຸມຊົນທັງໝົດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເອົາຫີນຂວາງໃສ່ພວກເຂົາ.
ແລ້ວສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະຢາເວກໍປາກົດຢູ່ໃນຫໍເຕັ້ນນັດພົບ ຕໍ່ໜ້າບັນດາລູກຫຼານອົສຣາເອນທັງປວງ.
ແລະ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໃນເມື່ອວ່າ, ຊົນຊາດນີ້ຈະຍິນະເຍົາເຮົາອີກດົນບານໃດ? ແລະ
ຈະອີກດົນບານໃດກ່ອນພວກເຂົາຈະເຊື່ອເຮົາ
ທັງໝົດໝາຍສຳຄັນທັງປວງຊົງເຮົາໄດ້ສະແດງທຳມາກາງພວກເຂົາ?
ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຂົາດ້ວຍໂລກລະບາດ ແລະ ຈະຕັດພວກເຂົາອອກຈາກມຸຮະດົກ; ແລະ
ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າເປັນຊາດໜຶ່ງທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ເຂັ້ມແຂງກວ່າພວກເຂົາ. ໃນເມື່ອຈົງກ່າວແກ່ພຣະຢາເວວ່າ,
ແລ້ວຊາວອີຢິບຈະໄດ້ຍິນເລື່ອງນັ້ນ,
(ເພາະພຣະອົງໄດ້ນຳຊົນຊາດນີ້ມາຈາກທຳມາກາງພວກເຂົາດ້ວຍລົດເດດຂອງພຣະອົງ;) ແລະ

ພວກເຂົາຈະເລົ່າໃຫ້ຊາວເມືອງແຫ່ງແຜ່ນດິນນີ້ຟັງ: ເພາະຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຍິນແລ້ວວ່າ ພຣະອົງ
ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ສະຖິດຢູ່ທ່າມກາງຊົນຊາດນີ້, ແລະ ວ່າ ພຣະອົງ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ,
ຖືກເຫັນແບບໜ້າຕ່ຳໜ້າ, ແລະ ວ່າເມກຂອງພຣະອົງຍິນຢູ່ເໜືອພວກເຂົາ, ແລະ
ວ່າພຣະອົງນຳໜ້າພວກເຂົາ ໃນເວລາກາງວັນດ້ວຍເສົາເມກ ແລະ ໃນເວລາກາງຄືນດ້ວຍເສົາໄຟ. ບັດນີ້
ຖ້າພຣະອົງຈະປະຫານຊົນຊາດນີ້ທັງໝົດເສຍດັ່ງຄົນຜູ້ດຽວ
ແລ້ວປະຊາຊາດທັງຫຼາຍຊົງໄດ້ຍິນກຽດຕິສັກຂອງພຣະອົງ ຈະເວົ້າວ່າ,
ເພາະພຣະຢາເວບໍ່ສາມາດນຳຊົນຊາດນີ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນຊົງພຣະອົງໄດ້ສາບານໄວ້ແກ່ພວກເຂົາໄດ້
ເພາະສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຂ້າພວກເຂົາເສຍໃນຖົນກັ່ນດານ. ແລະ ບັດນີ້ ຂ້າພະອົງຂໍອ້ອນວອນພຣະອົງ,
ຂໍໃຫ້ລັດອຳນາດແຫ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພະອົງຍັງໃຫຍ່ ຕາມທຶພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ,
ພຣະຢາເວຊົງກອດກັນພຣະໂກດໄວ້ດົນ ແລະ ມີພຣະກະລຸນາອັນໃຫຍ່, ຊົງໃຜດອະໄພຄວາມຊົ່ວຊ້າ ແລະ
ການລະເມີດ, ແຕ່ຈະບໍ່ຖືວ່າຜູ້ມີຄວາມຜິດເປັນຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດໂດຍປະການໃດໆເລີຍ,
ຊົງລົງໃຫດຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງບົດາເຖິງລູກຫຼານຈົນເຖິງຊົ່ວອາຍຸທັງສາມ ແລະ ທີ່ສື່.
ຂ້າພະອົງຂໍອ້ອນວອນພຣະອົງ, ຂໍໃຜດອະໄພຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຊົນຊາດນີ້
ຕາມຂະໜາດແຫ່ງພຣະກະລຸນາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ແລະ
ດັ່ງທຶພຣະອົງໄດ້ໃຜດອະໄພຊົນຊາດນີ້ມາແລ້ວ ດັ່ງແຕ່ອີຍິບຈົນເຖິງບັດນີ້. ຈົດເຊັນ 14:5–19.

ປະຫວັດສາດທຶກຶກນຳສະເໜີໃນຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ກາຍເປັນສັນຍະລັກທາງພຣະຄຳພີໄດ້ອີງວ່າ
“ວັນແຫ່ງການຍົວະ.” “ວັນແຫ່ງການຍົວະ” ໄດ້ຖືກອ້າງເຖິງໃນ ພຣະທຳເພງສັນລະເສີນ ເກົ້າສິບຫ້າ, ເຢເຣມີຍາ
ສາມສິບສອງ ແລະ ເຮັບເຣີສາມ, ແຕ່ໃນເວລານີ້ພວກເຮົາຈະບໍ່ພິຈາລະນາສັນຍະລັກນັ້ນ.
ມີຫຼັກການສຳຄັນປະການໜຶ່ງທຶກຶກໃຫ້ເຫັນໃນຂໍ້ຄວາມກ່ອນໜ້າ ຊົງຈຳເປັນຕ້ອງຖືກຮັບຮູ້
ຫຼັກການນັ້ນຍັງຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍຜູ້ພະຍາກອນ ຊາມູເອນ, ລູຊີເຟີ, Ellen White ແລະແນ່ນອນ
ໂດຍໂມເຊໃນຂໍ້ຄວາມນີ້.

ແລະໄດ້ກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, “ເບີ້ແມ, ທ່ານຊະລາແລ້ວ
ແລະບຸດຊາຍຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຕາມທາງຂອງທ່ານ; ບັດນີ້ ຂໍແຕ່ງຕັ້ງກະສັດໃຫ້ພວກເຮົາ
ເພື່ອພິພາກສາພວກເຮົາເໝືອນຊົນຊາດທັງປວງ.” ແຕ່ສິ່ງນັ້ນເປັນທົບພິພິຈາລະນາຊາມູເອນ
ເມື່ອພວກເຂົາກ່າວວ່າ, “ຂໍໃຫ້ກະສັດແກ່ພວກເຮົາເພື່ອພິພາກສາພວກເຮົາ.”
ແລະຊາມູເອນໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ. ແລະພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ຊາມູເອນວ່າ,
“ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງປະຊາຊົນໃນທຸກສິ່ງທຶພວກເຂົາເວົ້າແກ່ເຈົ້າ; ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດເຈົ້າ
ແຕ່ໄດ້ປະຕິເສດເຮົາ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຄຸ້ນຄອງເໜືອພວກເຂົາ.
ຕາມບັນດາການກະທຳທັງປວງທຶພວກເຂົາໄດ້ກະທຳມາ
ນັບແຕ່ວັນທີ່ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຂົາຂຶ້ນມາຈາກອີຍິບຈົນເຖິງວັນນີ້ ຄືດັ່ງທຶພວກເຂົາໄດ້ລະຖົມເຮົາ
ແລະໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະອື່ນ ພວກເຂົາກະທຳຕໍ່ເຈົ້າດັ່ງນັ້ນເໝືອນກັນ. ບັດນີ້ ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງພວກເຂົາ;
ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຈົ່ງເຄື່ອນພວກເຂົາຢ່າງໜັກແນ່ນອນ
ແລະໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ເຖິງວິທີການຂອງກະສັດຜູ້ທີ່ຈະປົກຄອງເໜືອພວກເຂົາ.”
ແລະຊາມູເອນໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳທັງສິ້ນຂອງພຣະຢາເວແກ່ປະຊາຊົນທີ່ຂໍກະສັດຈາກທ່ານ.
ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, “ນີ້ຈະເປັນວິທີການຂອງກະສັດຜູ້ທີ່ຈະປົກຄອງເໜືອພວກເຮົາ:
ທ່ານຈະເອົາບຸດຊາຍຂອງພວກເຮົາ ແລະແຕ່ງຕັ້ງເຂົາໄວ້ເພື່ອຕົນເອງ ສຳລັບລັດຮັບຂອງທ່ານ
ແລະເປັນພົນມ້າຂອງທ່ານ; ແລະບາງຄົນຈະແລ່ນນຳໜ້າລັດຮັບຂອງທ່ານ.
ແລະທ່ານຈະແຕ່ງຕັ້ງບາງຄົນເປັນນາຍກອງເໜືອພົນຄົນ ແລະນາຍກອງເໜືອຫ້າສິບຄົນ;
ແລະຈະໃຫ້ພວກເຂົາໂຖນາຂອງທ່ານ ແລະກ່ຽວການເກັບກ່ຽວຂອງທ່ານ
ແລະຈັດເຮັດເຄື່ອງອາວຸດສົງຄາມຂອງທ່ານ ແລະເຄື່ອງສຳລັບລັດຮັບຂອງທ່ານ.
ແລະທ່ານຈະເອົາບຸດສາວຂອງພວກເຮົາໃຫ້ເປັນຜູ້ປຸງນຳຫອມ ແລະເປັນຜູ້ຄົວ ແລະເປັນຜູ້ອົບເຂົ້າຈີ່.
ແລະທ່ານຈະເອົານາຂອງພວກເຮົາ ແລະສວນອະງຸ່ນຂອງພວກເຮົາ ແລະສວນຫມາກກອກຂອງພວກເຮົາ

ແມ່ນແຕ່ທິດທິສຸດ ແລະຈະຍົກໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ.
ແລະທ່ານຈະເອົາໜຶ່ງສ່ວນສົບຂອງເມັດພືດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະຂອງສ່ວນອະງ່ນຂອງພວກເຈົ້າ
ແລະຈະມອບໃຫ້ແກ່ຂ້າລາຊການ ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ. ແລະທ່ານຈະເອົາຂ້າໃຊ້ຊ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ
ແລະຂ້າໃຊ້ຢຶງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະໜຸ່ມສາວທິດທິສຸດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະລາຂອງພວກເຈົ້າ
ແລະຈະນຳໄປໃຊ້ໃນວຽກຂອງທ່ານ. ທ່ານຈະເອົາໜຶ່ງສ່ວນສົບຂອງຝຸງແກະຂອງພວກເຈົ້າ;
ແລະພວກເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ. ແລະໃນວັນນັ້ນ
ພວກເຈົ້າຈະຮ້ອງທຸກເພາະເຫດກະສັດຂອງພວກເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເລືອກໄວ້ເພື່ອຕົນເອງ;
ແລະໃນວັນນັ້ນ ພຣະຢາເວຈະບໍ່ຟັງພວກເຈົ້າ." ເຖິງຢ່າງນັ້ນ
ປະຊາຊົນກໍປະຕິເສດທີ່ຈະເຊື່ອຟັງສຽງຂອງຊາມູເອນ; ແລະພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ບໍ່ເອົາ;
ແຕ່ພວກເຮົາຈະມີກະສັດເໜືອພວກເຮົາ; ເພື່ອພວກເຮົາດ້ວຍຈະໄດ້ເປັນເໝືອນຊົນຊາດທັງປວງ;
ແລະເພື່ອກະສັດຂອງພວກເຮົາຈະພິພາກສາພວກເຮົາ ແລະອອກໄປນຳໜ້າພວກເຮົາ
ແລະສູ້ຮົບສົງຄາມຂອງພວກເຮົາ." ແລະຊາມູເອນໄດ້ຍືນຖ້ອຍຄຳທັງໝົດຂອງປະຊາຊົນ
ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວຊ້ຳຖ້ອຍຄຳນັ້ນໃນພຣະກັນຂອງພຣະຢາເວ. ແລະພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ຊາມູເອນວ່າ,
"ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງພວກເຂົາ ແລະແຕ່ງຕັ້ງກະສັດໃຫ້ພວກເຂົາ."
ແລະຊາມູເອນໄດ້ກ່າວແກ່ພວກຜູ້ຊ້າຍຂອງອິສຣາເອນວ່າ, "ຈົ່ງກັບໄປ ທຸກຄົນເຖິງເມືອງຂອງຕົນ." 1
ຊາມູເອນ 8:5-22.

ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ອິສຣາເອນໃນສະໄໝໂບຮານໄດ້ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າໃນຖານະກະສັດຂອງພວກເຂົາ,
ແລະປະຫວັດສາດນັ້ນຊື່ໄປວ່າໜ້າເຖິງເວລາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປະກາດວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີກະສັດອື່ນນອກຈາກຊີຊາ.
ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດການບົກຄອງໂດຍພຣະເຈົ້າ,
ແລະຍືນຍັນວ່າຕ້ອງໄດ້ຮັບກະສັດຜູ້ໜຶ່ງຈາກຊົນຊາດຂອງຕົນເອງ,
ແຕ່ໃນທິສຸດກໍປະກາດວ່າກະສັດຂອງພວກເຂົາແມ່ນກະສັດໂຮມັນ.
ກະສັດໂຮມັນໃນຍຸກສຸດທ້າຍຄືສັນຕະປາປາແຫ່ງໂຮມ.

ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, "ເອົາເຂົາໄປ, ເອົາເຂົາໄປ, ຕັ້ງເຂນເຂົາເສຍ." ປິດາດຈົ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ,
"ຂ້ອຍຈະໃຫ້ຕັ້ງເຂນກະສັດຂອງພວກທ່ານຫລື?" ພວກປະໂລຫິດໃຫຍ່ຕອບວ່າ,
"ພວກເຮົາບໍ່ມີກະສັດອື່ນນອກຈາກຊີຊາ." ໂຢຮັນ 19:15.

ການປະຕິເສດລະບອບທີ່ອີດສາຊີນັ້ນເປັນການກະທຳທີ່ລ່ວງເກີນ ແລະ
ກະທົບຕໍ່ຊາມູເອນໃນລັກສະນະສ່ວນຕົວຢ່າງຫຼາຍ
ຈົນທ່ານເຂົ້າໃຈວ່ານັ້ນເປັນການປະຕິເສດຕໍ່ໜ້າທີ່ສາດສະດາຂອງທ່ານ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ
ຊາມູເອນເຂົ້າໃຈວ່າ ການປະຕິເສດຂອງພວກເຂົານັ້ນເປັນການປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສາດສະດາ.
ຂໍ້ຄວາມສອງຕອນນີ້ຊົງສະແດງເຖິງຄວາມສຳພັນໃນຖານະສາດສະດາຂອງໂມເຊ ແລະ ຊາມູເອນ
ຕໍ່ການກະບົດຂອງອິສຣາເອນບູຮານ ບົ່ງຊີວິດ ການລົງໂທດສຳລັບການກະບົດທີ່ຕິດຕາມມານັ້ນ
ບໍ່ແມ່ນຈຸດຈົບສຸດທ້າຍສຳລັບອິສຣາເອນບູຮານ. ຍັງມີກຸ່ມໜຶ່ງທີ່ຍື່ນຊວຍ ແລະ ຄາເລັບເປັນຕົວແທນ
ທີ່ຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ, ແລະ ໃນເລື່ອງລາວຂອງຊາມູເອນ
ຈຸດສິ້ນສຸດຂອງອິສຣາເອນບູຮານແມ່ນຢູ່ໃນຕອນສະຫຼຸບຂອງບັນດາກະສັດຂອງອິສຣາເອນ
ບໍ່ແມ່ນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ.

ໂມເຊໄດ້ທຸນເຫດຜົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຊົງດຳເນີນການກັບອົດສະຣາເອນບູຮານຕາໄປ, ເພາະໂມເຊເຫັນວ່າ
ການຊົງນຳພວກເຂົາໄປເຖິງຈຸດຈົບໃນເວລານັ້ນ
ຈະເຮັດໃຫ້ປະຫວັດສາດອັນສັກສິດແຫ່ງການຊ່ວຍກູ້ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ
ແລະພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ຈະນຳພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາໄວ້ແກ່ອັບຣາຮາມ
ຖືກບົດເບືອນ. ປະເດັນຢູນິກຶ ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກທີ່ຈະຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ການກະບົດເກີດຂຶ້ນ ແລະດຳເນີນຕາໄປ
ເມື່ອພຣະອົງຊົງມຸ່ງພຣະໄທທີ່ຈະໃຊ້ການກະບົດນັ້ນເປັນພະຍານແຫ່ງຄວາມຈິງ.

ທ່າທີແຕ່ງຄວາມຂັດເຄື່ອງອັນຊອບທ່າທີສະແດງອອກໂດຍ ຊາມູເອນ ກໍໄດ້ຖືກສະແດງອອກໂດຍ ເອເລນ ໄວທ໌ ເຊັ່ນກັນ.

“ບໍ່ເຄີຍມີຄັ້ງໃດກ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນທ່າມກາງປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາ ການພິຈາລະນາເອງຢ່າງໜັກແໜ້ນ ແລະຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບແລະຮັບຮູ້ແສງສະຫວ່າງ ດັ່ງທີ່ໄດ້ບາກົດຢູ່ທີ່ Minneapolis. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກສຳແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວໃນຄະນະນັ້ນ ຜູ້ທີ່ຫວັງແຫວນຈິດໃຈທີ່ໄດ້ສະແດງອອກໃນການປະຊຸມນັ້ນ ຈະໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງອັນແຈ້ງຊັດອີກເພື່ອຈະຈຳແນກຄຸນຄ່າອັນລຳຄ່າຂອງຄວາມຈິງທີ່ຖືກສົ່ງມາໃຫ້ພວກເຂົາຈາກສະຫວັນ ຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະຖອມຕົນຈາກຄວາມຈອງຫວັງ ແລະສາລະພາບວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກຂັບເຄື່ອນໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຈິດໃຈແລະຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍອະຄະຕິ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າມາໃກ້ພວກເຂົາ ເພື່ອອວຍພອນພວກເຂົາ ແລະຮັກສາພວກເຂົາໃຫ້ຫ່າຍຈາກການຖອຍຫຼັງຂອງຕົນ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຟັງ. ພວກເຂົາຖືກຂັບດັນໂດຍຈິດວິນຍານດຽວກັນກັບທີ່ໄດ້ດົນໃຈ Korah, Dathan, ແລະ Abiram. ບຸລຸດເຫຼົ່ານັ້ນໃນອົສຣາເອນໄດ້ຕັ້ງໃຈແນວວ່າຈະຕໍ່ຕ້ານຫຼັກຖານທຸກຢ່າງທີ່ຈະພິສູດວ່າ ພວກເຂົາຜິດ ແລະພວກເຂົາກໍດຳເນີນຕົນໄປ ແລະຕົນໄປໃນວິຖີແຕ່ງຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ຈົນຫຼາຍຄົນຖືກຊັກກັນໃຫ້ເຫັນໜ້າໄປເຂົ້າຮ່ວມກັບພວກເຂົາ.”

“ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໃຜ? ບໍ່ແມ່ນຜູ້ອ່ອນແອ, ບໍ່ແມ່ນຜູ້ຂາດຄວາມຮູ້, ບໍ່ແມ່ນຜູ້ບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງ. ໃນການກະບົດຄົນນັ້ນມີເຈົ້ານາຍສອງຮ້ອຍຫ້າສິບຄົນ ຜູ້ມີຊື່ສຽງໃນທ່າມກາງຊຸມນຸມ, ເປັນບຸລຸດຜູ້ມີກຽດຊື່. ຄຳພະຍານຂອງເຂົາແມ່ນຫຍັງ? ‘ຊຸມນຸມທັງໝົດເປັນຄົນບໍ່ລືຊຸດ, ທຸກຄົນໃນພວກເຂົາ, ແລະພຣະຢາເວຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ; ເຫດສະນັ້ນ ພວກທ່ານຈຶ່ງຍົກຕົນຂຶ້ນເໝືອນຊຸມນຸມຂອງພຣະຢາເວເພາະຫຍັງ?’ [ຈົດເຊັນບັນຊີ 16:3]. ເມື່ອໂກຣາ ແລະ ພວກຂອງເຂົາພິນາດໄປພາຍໃຕ້ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ປະຊາຊົນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຫລອກລວງນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະທັດຂອງພຣະຢາເວໃນການອັດສະຈັນນີ້. ຊຸມນຸມທັງໝົດໃນເຊົ້າວັນຖັດມາໄດ້ກ້າວຫາໄມເຊ ແລະ ອາໂຮນວ່າ, ‘ພວກທ່ານໄດ້ຂ້າປະຊາຊົນຂອງພຣະຢາເວ’ [ຂໍ້ 41], ແລະໂລກລະບາດກໍໄດ້ຕົກລົງເທິງຊຸມນຸມນັ້ນ, ແລະມີຄົນພິນາດຫຼາຍກວ່າສິບສິ້ນຄົນ.”

“ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຈະອອກຈາກ Minneapolis, ທຸດສະຫວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍື່ນຢູ່ຂ້າງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະກ່າວວ່າ: ‘ຢ່າເປັນດັ່ງນັ້ນ; ພຣະເຈົ້າຊົງມີພະລັກໃຫ້ເຈົ້າເຮັດໃນສະຖານທີ່ນີ້. ປະຊາຊົນກຳລັງປະພຶດຊ້ຳຮອຍການກະບົດຂອງ Korah, Dathan, ແລະ Abiram. ເຮົາໄດ້ຈັດວາງເຈົ້າໄວ້ໃນຕຳແໜ່ງອັນຖືກຕ້ອງຂອງເຈົ້າແລ້ວ, ຊັງບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງຈະບໍ່ຍອມຮັບ; ພວກເຂົາຈະບໍ່ຮັບຟັງຄຳພະຍານຂອງເຈົ້າ; ແຕ່ເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ; ພຣະຄຸນ ແລະ ລົດອຳນາດຂອງເຮົາຈະຄ້າຈຸນເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາກຳລັງດູໝືນ, ແຕ່ແມ່ນບັນດາຜູ້ສົ່ງຂ່າວ ແລະ ຂ່າວສານທີ່ເຮົາສົ່ງມາຫາປະຊາຊົນຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາໄດ້ສະແດງການໝືນປະໝາດຕໍ່ພຣະວັດຈະນະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕາຂອງພວກເຂົາມີຕິບອດ ແລະ ບິດເບືອນວິນິດໄສຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຖ້າຫາກທຸກດ້ວງຈິດວິນຍານບໍ່ກັບໃຈຈາກບາບນີ້ຂອງຕົນ, ຈາກຄວາມເປັນອິດສະລະອັນບໍ່ບໍລິສຸດນີ້ທີ່ກຳລັງລົບຫລຸ້ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະດຳເນີນຢູ່ໃນຄວາມມືດ. ເຮົາຈະຍົກເອົາຄັນປະທັບອອກຈາກທີ່ຂອງມັນ ນອກເສຍແຕ່ວ່າພວກເຂົາຈະກັບໃຈ ແລະ ປ່ຽນໃຈໃໝ່, ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ຮັກສາພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ສາຍຕາຜ່າຍວິນຍານຂອງຕົນມົວໝອງໄປ. ພວກເຂົາບໍ່ປາຖະໜາໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງສຳແດງພຣະວິນຍານ ແລະ ລົດອຳນາດຂອງພຣະອົງ; ເພາະພວກເຂົາມີຈິດວິນຍານແຕ່ງການເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ຄວາມຂະຢັນຂະແຍງຕໍ່ພຣະວັດຈະນະຂອງເຮົາ.”

ຄວາມເບົາບາງ, ຄວາມຫຼົ້ມເຫຼີງ, ການລັກໄສ, ແລະ ການເອົາຕະຫຼົກ ໄດ້ຖືກປະພຶດເປັນປະຈຳທຸກມື້. ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງໃຈຂອງຕົນໄວ້ເພື່ອສະແຫວງຫາເຮົາ. ພວກເຂົາດຳເນີນໄປໃນປະກາຍໄພທົນເອງກະຂົນ, ແລະ ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ ພວກເຂົາຈະນອນລົງໃນຄວາມໄສກເສົ້າ. ດັ່ງນັ້ນອີງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດວ່າ: ຈົ່ງຍືນຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ; ເພາະເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າ, ແລະ ຈະບໍ່ປະຖົມເຈົ້າ ຫຼື ທອດທົງເຈົ້າໄປ.' ຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຈາກພຣະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ກຳລະເລີຍ." The 1888 Materials, 1067.

ຊົດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ຖືກນຳໄປປຸງປຸງທຽບກັບທຳທີ່ຂອງຊາມູເອນ ແລະ ໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ຢູ່ກັບພວກກະບົດແລະການກະບົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ "ຍືນປະຈຳ" ຢູ່ທີ່ "ຕຳແໜ່ງ" ແຫ່ງ "ໜ້າທີ່" ຂອງນາງ. ນາງໄດ້ຖືກບັນຊາໃຫ້ຍືນປະຈຳຕຳແໜ່ງຂອງນາງ ຫຼັງຈາກທີ່ນາງ (ຜູ້ພະຍາກອນຍິງ) ໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ພວກກະບົດແລະການກະບົດຂອງພວກເຂົາເປັນໄປຕາມທາງຂອງພວກເຂົາເອງ.

ກົດແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດ ຊຶ່ງເປັນອົງປະກອບຫຼັກປະການໜຶ່ງຂອງຫຼັກການແຫ່ງອັນຟາແລະໂອເມກາ ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ການທີ່ຫົວຂໍ້ໃດໜຶ່ງຖືກກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດນັ້ນ ມີຄວາມສຳຄັນສູງສຸດ. ເຊື່ອມໂຍງຢູ່ກັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແທ້ໆຂອງການກະບົດຂອງລູຊີເຟີ ກໍຄືຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງປະສົງ ພຣະອົງກໍຊົງມີລິດອຳນາດທຸກປະການທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອກຳຈັດລູຊີເຟີຕັ້ງແຕ່ຄວາມຄິດອັນເຫັນແກ່ຕົວຄັ້ງທຳອິດ ທີ່ເກີດຂຶ້ນພາຍໃນຈິດໃຈຂອງລູຊີເຟີ. ພຣະເຈົ້າອາດຊົງເອົາລູຊີເຟີອອກໄປຈາກສິ່ງຊົງສ້າງ ແລະ ພຣະອົງຊົງມີລິດອຳນາດຢ່າງນັ້ນ ຄື ຖ້າພຣະອົງຊົງເລືອກຈະກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ພຣະອົງກໍອາດຊົງກະທຳໄດ້ໃນລັກສະນະທີ່ບັນດາທູດສະຫວັນອື່ນໆຈະບໍ່ແມ່ນແຕ່ຮູ້ວ່າເກີດຫຍັງຂຶ້ນ. ແນ່ນອນ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ເພາະທຳມະກາງເຫດຜົນອື່ນໆ ນັ້ນຈະເປັນການປະຕິເສດພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງເອງ ແຕ່ພຣະອົງກໍຊົງມີລິດອຳນາດແຫ່ງການຊົງສ້າງ ທີ່ຈະອ່ານວ່າໃຫ້ພຣະອົງກະທຳສິ່ງນັ້ນໄດ້ແທ້. ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງກະທຳມັນ. ພຣະອົງຊົງອົດທົນຍອມໃຫ້ການກະບົດນັ້ນກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພະຍານແຫ່ງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄຳພະຍານແຫ່ງການໂຕ້ແຍ້ງອັນໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນສະຫວັນ ແລະ ໃນທີ່ສຸດຈະມາເຖິງໂລກ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບົດສົນທະນາຂອງໂມເຊໄດ້ບັນລຸສຳລັບອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ. ພຣະເຈົ້າຊົງຍອມໃຫ້ຄົນຮຸ່ນແຫ່ງພວກກະບົດຕາຍລົງໃນຖົນກັ່ນດານ ແລະ ຊົງໃຊ້ປະຫວັດສາດນັ້ນເປັນແບບຢ່າງຕາມພຣະຄຳພີ ເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມຈິງຕ່າງໆທີ່ເກືອບພັນກັບຂ້າວປະເສດິນລັດດອນ.

ເຊັ່ນດຽວກັນນັ້ນ ໃນເລື່ອງການປະຕິເສດພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນກະສັດໃນສະໄໝຂອງຊາມູເອນ. ຊາມູເອນໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ດຳເນີນຕົວໄປ ແລະ ຍືນຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ເຖິງແມ່ນຈະຂັດກັບຄວາມເຊື່ອມັນສ່ວນຕົວ ແລະ ຄວາມຮູ້ແຫ່ງການພະຍາກອນຂອງຊາມູເອນກໍຕາມ. ອົງປະກອບແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທາງການພະຍາກອນ ແລະ ທາງປະຫວັດສາດຂອງພຣະເຈົ້ານີ້ ກໍຖືກຮັບຮູ້ເຊັ່ນກັນໃນການກ່າວສ້າງພຣະວິຫານຂຶ້ນໃໝ່ຫຼັງຈາກການເປັນເຊລີຍໃນບາບີລອນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ພະຍາກອນ ແລະ ຊົງຄວບຄຸມທຸກອົງປະກອບຂອງເຈັດສິບປີແຫ່ງການເປັນເຊລີຍ; ການກັບຄືນໄປຍັງເຢຣູຊາເລັມ, ການກ່າວສ້າງເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນໃໝ່, ພຣະວິຫານ ແລະ ຖະໜົນກັບກຳແພງ. ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດຄຳພະຍາກອນເກືອບເວລາທີ່ຊີບອກວ່າ ເມື່ອໃດພວກເຂົາຈະຖືກປົດປ່ອຍຈາກການເປັນເຊລີຍ. ພຣະອົງໄດ້ລະບຸວ່າ ຈະມີພຣະລາຊະການດິຈານວນເທົ່າໃດ ເພື່ອໝາຍຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ. ພຣະອົງໄດ້ລະບຸຊື່ຊາດໄວ້ໃດຍຊື່, ຄືກະສັດຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ຈະເລີ່ມຂະບວນການນັ້ນດ້ວຍພຣະລາຊະການດິຈານວນສະບັບທຳອິດ. ອົງປະກອບທັງປວງຂອງການສ້າງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ພຣະວິຫານຂຶ້ນໃໝ່ ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ຢ່າງຈຳເພາະ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍົກຄົນຊອບທຳ ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນຂຶ້ນມາເພື່ອໃຫ້ວຽກງານນັ້ນສຳເລັດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີການຮູ້ວ່າໜ້າແລະການແຈກແຈງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນອັນເປັນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງບາກົດແຈ້ງທັງໝົດກໍຕາມ, ການກະບົດທີ່ໄດ້ນຳໄປສູ່ການຖືກກວາດໄປເປັນເຊີຍໃນບາບໂລນໄດ້ນຳມາເຖິງຈຸດຈົບຂອງການສະຖິດຢູ່ດ້ວຍພຣະອົງເອງຂອງພຣະອົງກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ພຣະສີຣີແຫ່ງ Shekinah ບໍ່ເຄີຍກັບຄືນມາສູ່ພຣະວິຫານທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ນັ້ນອີກເລີຍ. ປະຫວັດສາດທັງໝົດນັ້ນຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອຈັດວາງໂຄງຮ່າງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃຫ້ແກ່ປະຫວັດສາດໃນຕອນທ້າຍຂອງໂລກ, ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະວິຫານນັ້ນບໍ່ເຄີຍຮັບພຣະພອນອີກເລີຍດ້ວຍການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະສີຣີແຫ່ງ Shekinah ໃນບ່ອນບໍ່ສຸດທິສຸດ. ໃນຄວາມໝາຍນັ້ນ, ພຣະວິຫານທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ເປັນພະຍານບໍ່ແມ່ນເຖິງການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເປັນເຖິງການກະບົດຂອງອິສະຣາເອນ. ແຕ່ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ, ດັງເຊັນ ຊາມູເອນ ແລະ Sister White ທີ່ Minneapolis, ຍັງຄົງຮັບໃຊ້ຕໍ່ໄປໃນຖານະເປັນຜູ້ພະຍາກອນ.

ການກະບົດຂອງລູຊີເຟີເປັນສິ່ງທຳອິດທີ່ຖືກກ່າວເຖິງໃນຄວາມຂັດແຍ້ງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ລະຫວ່າງພຣະຄຣິດແລະຊາຕານ, ແລະພຣະເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ການກະບົດນັ້ນດຳເນີນຕໍ່ໄປເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງເອງ. ຊາມູເອນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຕັ້ງແຕ່ມີໄປດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນອັນຊອບທຳຕໍ່ຄວາມບາຖະໜາຂອງອິສະຣາເອນທີ່ຍາກເປັນເໝືອນຊາດອື່ນໆ, ກໍຍັງໄດ້ຮັບຄຳຊີ້ນຳໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເຈັມກະສັດສອງອົງທຳອິດ. ແລະບັນດາຜູ້ພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນໃໝ່, ຄືພຣະວິຫານທີ່ຈະບໍ່ມີການສະຖິດຢູ່ແຫ່ງເຊກີນາຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.

ຜູ້ທີ່ນຳໃຊ້“ຈານແຫ່ງນິທານປະດິດ” ຂອງຕົນຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຳພະຍາກອນເພື່ອພະຍາຍາມປົກປັດການກະບົດຂອງອາດເວັນຕົສິມໃນປີ 1863, ແລະຜູ້ທີ່ເລືອກວາງພື້ນຖານຂໍ້ໄດ້ແຍ້ງຂອງຕົນໄວ້ເທິງເຫດຜົນທີ່ວ່າ ຖ້າມີສິ່ງໃດເກີດຂຶ້ນຜິດໃນປີ 1863 ສາດສະດາຍິງກໍຄົງຈະໄດ້ຫ້າມມັນ, ກໍກຳລັງຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ຮູ້ໂດຍຈິງໃຈຕໍ່ໜ້າການປະການທຳອິດທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ໃນການກ່າວເຖິງການກະບົດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າເທື່ອທຳອິດ. ພຣະເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ມີການກະບົດເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງເອງ, ແລະຖ້າພຣະອົງຊົງເລືອກໃຫ້ຜູ້ພະຍາກອນຂອງພຣະອົງດຳລົງຕົນເປັນກາງຫຼືນັ້ງຽບຢູ່ທຳມາກາງການກະບົດທີ່ອາດຈະເກີດມາ, ນັ້ນກໍເປັນການເລືອກຂອງພຣະອົງ.

ເມື່ອພວກເຮົາເລີ່ມພິຈາລະນາຂະບວນການທົດສອບໃນຊ່ວງປີ 1844 ເຖິງ 1863, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປັນແບບໂດຍການທົດສອບສືບປະການທີ່ອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານໄດ້ລົ້ມເຫຼວຫຼັງຈາກພວກເຂົາຂ້າມທະເລແດງແລ້ວ, ຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຂໍ້ເທັດຈິງຕາມພຣະຄຳພີຂັ້ນນີ້. ຜູ້ພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ພະຍາກອນຂອງພຣະອົງທັງໃນເວລາແຫ່ງການເຊືອຟັງ ແລະ ໃນເວລາແຫ່ງການບໍ່ເຊືອຟັງ, ແລະ ໃນບາງຄັ້ງພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຄັດຄ້ານບັນຫາຕ່າງໆທີ່ເບິ່ງໃນພາຍນອກແລ້ວເໝືອນກັບວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ພະຍາກອນຄວນຈະຄັດຄ້ານ. ໃນບາງຄັ້ງເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າພວກທ່ານຮູ້ເຖິງການກະບົດນັ້ນ ແຕ່ຖືກຫ້າມໄວ້, ແລະ ໃນບາງຄັ້ງອົງພຣະຜູ້ບັນເຈົ້າຊົງປົກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄວ້ເໝືອດວງຕາຂອງພວກທ່ານກ່ຽວກັບການກະບົດນັ້ນ. ເມື່ອມຸມມອງນັ້ນຖືກຍອມຮັບ, ປີ 1863 ຈຶ່ງກາຍເປັນໝູດໝາຍສຳຄັນໃນປະຫວັດສາດຂອງອານາຈັກທີ່ຖືກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ, ສຳລັບທັງເຂົາສັດແຫ່ງ Protestantism ແລະ ເຂົາສັດແຫ່ງ Republicanism.

ເຮົາໄດ້ກ່າວໂດຍຜ່ານບັນດາຜູ້ພະຍາກອນດ້ວຍ, ແລະເຮົາໄດ້ເພີ່ມນິຕິທັງຫຼາຍໃຫ້ທະວີຄຸນ, ແລະໄດ້ໃຊ້ອຸປະກອນທັງຫຼາຍ ໂດຍການຮັບໃຊ້ຂອງບັນດາຜູ້ພະຍາກອນ. ໂຮເຊອາ 12:10.